

det rigtigere at komme med sit Forslag." Jeg ser i dette Ord den samme Fortolkning indlagt, at det altsaa skulde være Finantslovens Opgave at tilvejebringe et Overslag over Statens Udgifter og Indtægter. Nei, mine Herrer! Forholdet mellem Grundlovens §§ 48 og 49 forekommer mig at være oienlykkelig dette, at i Grundlovens § 48 bestemmes Finantslovens Indhold, men i Grundlovens § 49 bestemmes dens Opgave, og dens Opgave er at kontrollere Regjeringens Myndighed og Administration og være et Værn, et Værge for Thingets Bevillingsret. Men selve dette Navn "Bevillingsret", have vi hørt, hører ingen Steder hjemme, og man vil lægge Mærke til, at der i den Henseende i det foreliggende Forslag er gjort en Vending, der ikke optager det gamle Navn "Lov om Indtægts- og Udgiftsbevilling", nei, det er kaldt Forslag til Lov om Bemyndigelse til midlertidig at opkræve Skatter og afholde Statsudgifter. Altsaa selve dette Ord Bevilling har man fundet helst at ville være fri for.

Der er endnu en Betragtning, jeg gjerne vilde gøre gjældende. Regjeringen har erklæret, at Grunden til, at dette Forslag paa at gjøre en Vending ved den gamle nedarvede Praxis hidrører fra, at Landsthinget havde erklæret, at det ikke vilde modtage de midlertidige Finantslove mere, i alt Fald ikke i deres sædvanlige Form. Jeg vil tillade mig at benægte denne Sætning. Det er ganske vist saa, at der fra i Fjor foreligger en Udtalelse fra et Flertal i Landssthingsudvalget, som gaar i den Retning, som af Regjeringen her er citeret, men mine Herrer! De maa erindre, at politiske Ord og Handlinger alle Dage ere undergivne Omstændighedernes og Forholde- nes Magt, og jeg vil ved Siden deraf gjøre Dem opmærksomme paa, at den Afstemning, som sluttede sig til den Betænkning, hvoraf de Ord ere citerede, som Regjeringen henviser til, foregik under Protest, under Indsigelse fra flere Medlemmer i Landsthinget, hvis Ord i alt Fald tidligere have haft nogen Vægt. Jeg anser det derfor for uberettiget af Regjeringen at fremsætte den Paastand, at Landsthinget vil være utilbøieligt eller uvilligt til nu at vedtage en midlertidig Finantslov i den gamle Skikkelse. Jeg skal henviser til, hvad der i den Henseende foregik i det andet Thing i Fjor under Behandlingen af den midlertidige Finantslov. De erindre jo Alle, at den Afstemning den Gang havde aldeles ingen aktuel Betydning, thi den endelige Finantslov blev vedtagen, og altsaa den midlertidige Finantslov kunde gjerne falde bort

af sig selv, og dertil sluttede sig Flere, og der er navnlig en Udtalelse, som har en særlig Interesse, fordi den faldt fra en Mand, hvis Autoritet og Myndighed med Hensyn til Grundlovs-spørgsmaal dog vel ikke kan drages i Tvivl, nemlig Krieger. Han udtaler saaledes, at da det jo ikke har nogen Interesse med Hensyn til Afstemningen over det nu foreliggende Forslag, skal han ikke stemme derimod, men forbeholder sig sin Stilling med Hensyn til Motivering, der foreligger i Betænkningen, men han siger et lille Ord, som er tilstrækkeligt forklarende, forekommer det mig, for Spørgsmaalet om midlertidige Finantsloves Forhold til Grundloven, ja, det forekommer mig saa talende at jeg vil citere ham her: "selve den midlertidige Finantslov er et Forsøg, som er udspunget af Agtelse for Grundloven, paa, naar en Gang den beklagelige Situation foreligger, at holde sig saa nær til Grundloven, som man under de givne Forhold kan." Hvorledes det andet Thing nu i Aar vil stille sig, og hvilke Hensyn der vilde blive gjorte gjældende, det, tør jeg sige den høitærede Regjering, kan den ikke dømme om, og særlig f. Ex. kan jeg henviser til, hvilke Hensyn man overhovedet vil komme til at tage til den kortere Rigsdagsamling, der har været i Aar. Derfor havde gaaet den sædvanlige Lei og forelagt den sædvanlige Text for den midlertidige Finantslov, sætter jeg den Paastand imod Regjeringens, at der vilde have været fuld Sandsynlighed for, at den var bleven vedtagen af Rigsdagens begge Thing, men hvis det ikke skete, hvad saa? Saa vilde det Thing, der havde sat sit Nei imod den hidtil raadende Praxis, komme til at tage Ansvar for, hvad der skete. Naar nu Regjeringen selv paa sit Initiativ reiser Spørgsmaalet om en Strid angaaende de midlertidige Finantsloves Indhold og Text, kommer ogsaa den til fuldt ud at bære Ansvar for, hvad følger heraf maatte komme, og for disse følger kan Regjeringen ikke være blind. Os er det saa meget mindre, som den selv endte Diskussionen i det andet Thing i Fjor med en Erklæring, som netop erkjendte dette. Conseilspræsidenten sluttede nemlig i Fjor saaledes: "Havde Regjeringen taget Initiativet til en anden Affattelse, har jeg ingensomhelst Tvivl om, at det fulde Ansvar for, at der ikke kom nogen midlertidig Finantslov, og for den Tilstand, der derefter kom til Veie, saansjelsløst vilde blive lagt over paa Regjeringen." Regjeringen har selv erkjendt det; nu har den gjort det. Den har ved sit Initiativ reist